

РЕШЕНИЕ

№ 19808

гр. С, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря АЛ.Н.К.
като разглежда докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20221110166431 по описа за 2022 година

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдение, че между страните съществува застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилиста”, за който била съставена застрахователна полица № BG/ 02/ *****, с която била застрахована гражданската отговорност на водача на л.а. м. “О”, м. “К”. Същият релевира твърдения, че в срока на застрахователно покритие, на 18.11.2018г., в гр. С, в района между бул. „И“ и ул. „И.Б.“, настъпило пътно транспортно произшествие (ПТП). В исковата молба се излагат твърдения, че произшествието настъпило при извършване на маневра “завой надясно” от водача на л.а. м. „О”, при която автомобилът ударил завиващия наляво л.а. м. „Ф”. Ищецът сочи, че между собственикът на л.а. м. “Ф” и “ЗАД А Б” АД бил сключен договор за застраховка “Каско”. След настъпилото застрахователно събитие пред “ЗАД А Б” АД била заведена щета от собственика на увредения автомобил, по която било платено застрахователно обезщетение. Застрахователят по застраховка “Каско” предявил претенцията си пред ответника, като въз основа на подаденото заявление била образувана щета № *****, по която било платено обезщетение в размер на 4904,20 лева. Ищецът поддържа, че ответницата е напуснала мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, поради което за ищеца възникнало регресно право да претендира от застрахования платеното обезщетение.

При изложените твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответницата да плати сумата 4929,20 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение за вреди на лек автомобил м. “Ф”, м. “Ф”, с рег. №

***** , настъпили в резултат на застрахователно събитие- пътнотранспортно произшествие, настъпило на 18.11.2018г., в гр. С, между бул. “И” и ул. “И.Б.”, при което Р. В. М. управлявала л.а. м. „О“, м. „К“, с рег. № ***** като е напуснала мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон,, за което пред “ЗД Б.И.” АД е образувана щета № *****.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответната страна, в който се изразява становище за неоснователност на иска. Ответницата оспорва деянието ѝ да е противоправно, като излага доводи, че на 18.11.2018г. настъпило ПТП между посочените автомобили, но причина за същото било противоправното поведение на водача на л.а. м. “Ф”. В отговора са наведени доводи, че управляваният от нея автомобил се движел по ул. „И.Б.“ и спрял на кръстовището с бул. „И“, поради червен сигнал на светофара. Ответницата сочи, че от бул. „И“ към ул. „И.Б.“ завивал автобус, след който се движел л.а. м. „Ф“, като при извършване на маневра за изпреварване на автобуса от страна на л.а. м. “Ф”, същият навлязъл в лентата за движение на л.а. „О“ и ударил последния. Същата сочи, че при запитване на водача на автомобила относно обстоятелството дали да сигнализират компетентните органи за инцидента не получила отговор, при което след изчакване в период от време около 20 – 30 мин. напуснала местопроизшествието. В отговора се оспорва наличието на причинно следствена връзка между част от описаните щети и настъпилото произшествие.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че ответникът е застраховал гражданската отговорност на водача на л.а. м. “О”, м. „К“, с рег. № *****.

На 25.09.2018г. между “ЗАД А Б” АД и Е. К. Ц. е сключен договор за застраховка “Каско”, с предмет л.а. м. “Ф”, м. “Ф”, с рег. № ***** , с период на застрахователно покритие 26.09.2018г.- 25.09.2019г.

От представения Протокол за ПТП от 18.11.2018г. се установява, че на 18.11.2018г. в гр. С е настъпило ПТП, при което МПС 1 се движело по ул. “И.Б.” с посока от ул. “А” към ул. “*****”, като на кръстовището с бул. “И” ударил насрещно движещия се от лявата му страна л.а. м. “Ф”, след което МПС 1 напуснал произшествието.

От представената административнонаказателна преписка се установява, че на 08.01.2019г. на Р. В. М. е съставен АУАН за това, че на 18.11.2018г. управлявала л.а. м. “О” и на кръстовището между ул. “И” и ул. “И.Б.”, поради недостатъчен контрол върху превозното средство, вследствие на което настъпило ПТП между управлявания от нея лек автомобил и л.а. м. “Ф”, след което не изпълнила задълженията си като участник в ПТП. В АУАН е посочено, че същото е съставено за нарушения на 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б “б” ЗДвП.

На 19.11.2018г. пред “ЗАД А Б” АД е подадено уведомление за щети по МПС (по

застрахователна полица № *****) от Е. К. Ц., въз основа на което е образувана щета № *****, по която е платено застрахователно обезщетение в размер на 4904,20 лева.

За установяване на механизма на деянието е назначена съдебно- автотехническа експертиза (САТЕ), съгласно заключението на която процесното ПТП е настъпило при следния механизъм: на 18.11.2018г. л.а. м. "О" се движил по ул. "И.Б.", с посока от ул. "А" към ул. "И" и на кръстовището с бул. "И" водачът предприел маневра "завой надясно", при която настъпило ПТП с извършващия маневра "ляв завои" л.а. м. "Ф". Според вещото лице при ПТП по л.а. м. "Ф" настъпили увреждания по лявата странична част. Съгласно заключението, вредите по л.а. м. "Ф" се намират в пряка причинна връзка с механизма на деянието. Средната пазарна стойност на причинените по л.а. м. "Ф" вреди е 4889,21 лева.

От показанията на св. Е. К. Ц. се установява, че свидетелката управлявала л.а. м. "Ф" по бул. „И“. На Т- образно кръстовище се движела след автобус, който се движел много бавно. На завои била ударена от л.а. м. "О". Свидетелката разяснява, че управляваният от нея автомобил се движел в дясната лента, плътно след автобуса, за да извърши маневрата "завой на ляво". Ударът станал в самото кръстовище. Свидетелката разяснява, че към момента на ПТП пътното платното имало две ленти и движението било двупосочно. Според свидетелката, след инцидента спряла автомобила близо до спирка на градски транспорт. Водачът на другия автомобил направил обратен завои спрял автомобила си пред този на свидетелката. Свидетелката се обадила на телефон 112 и казала на другият водач "изчакайте, звъня на телефон 112". Независимо от това, водачът на л.а. м. "О" напуснал местопроизшествието.

От показанията на св. Ж М Ж се установява, че през есента на 2018г. бил свидетел на ПТП. Свидетелят разяснява, че бил на спирката на трамвай № 20, посока зала „У*“, когато чул стъргане от коли. Според него автомобил, който идвал от бул. „И“, правил ляв завои, а друг автомобил, който идвал от другата улица- десен завои и на кръстовището двете коли се ударили. След удара л.а. м. „О“ обърнал посока си на движение и спрял зад другата кола. Според свидетеля л.а. м. „О“ се движел в неговата лента, а другият автомобил навлязъл в лентата, в която се движел л.а. м. "О". Последният разяснява, че двамата водачи били на местопроизшествието, докато свидетелят присъствал на място. Същият сочи, че погледнал към колите, след като чул шума от удара.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите по чл. 500, ал. 1 и ал. 2 КЗ представлява право на застрахователя да получи от застрахования платеното на пострадалото, респективно увреденото лице обезщетение, ако е осъществено някое от предвидените в посочените разпоредби основания. Регресното право на застрахователя срещу застрахования не е същинско застрахователно право, подобно на суброгацията по общия състав, предвиден в чл. 410 КЗ. То не е част от застрахователното правоотношение, а възниква по силата на закона при наличие на някое от регламентираните в действащата правна уредба основания. В предвидените в Кодекса на застраховането основания се касае до освобождаване на

застрахователя от задължението му към застрахования. Регресното право възниква тогава, когато застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор (към застрахования) на основания, посочени в закона- умисъл, употреба на алкохол, наркотици и др.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, регресното вземане на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" възниква при наличието следните предпоставки: 1/ да е бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, в изпълнение на който 2/ застрахователят да е изплатил на увреденото трето лице или на неговия застраховател застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди и 3/ застрахованият водач да е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, в тежест на ищеца е да установи наличието на посочените факти. В тежест на ответницата е да докаже възразенията си, в това число и фактът, че е останала на мястото на ПТП до идването на органите за контрол на движението по пътищата, съответно, че е било наложително да напусне мястото на ПТП, поради необходимост от оказване на медицинска помощ или друга неотложна причина.

По делото не се спори, че между страните съществува застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите", по силата на който ответникът е застраховал гражданската отговорност на водача на л.а. м. "О", м. „К“, с рег. № *****,

От събраните писмени доказателства се установява, че между "ЗАД А Б" АД и Е. К. Ц. е сключен договор за застраховка "Каско", под формата на застрахователна полица № *****, с предмет л.а. м. "Ф", с период на застрахователно покритие 26.09.2018г.- 25.09.2019г., в срока на застрахователното покритие на който (18.11.2018г.) е настъпило събитие ПТП, което представлява покрит застрахователен риск.

Спорен между страните се явява и въпросът за механизма на настъпване на пътнотранспортното произшествие. Механизмът на ПТП се установява посредством

събраните писмени и гласни доказателства, както и заключението на САТЕ. От същите се установява и при какви обстоятелства е била причинена увредата на лекия автомобил, а именно: на 18.11.2018г., около 17,20 часа, л.а. м. “О” се движил по ул. “И.Б.”, с посока от ул. “А” към ул. “И” и на кръстовището с бул. “И” водачът предприел маневра “завой надясно”, при която настъпило ПТП с извършващия маневра “ляв завои” л.а. м. “Ф”. Изложеното обуславя извода, че водачът на л.а.м. „О” не е спазил правилото за движение по пътищата, регламентиращо задължение на водачите на МПС, да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват- чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

Протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения съставлява официален документ по смисъла на [чл. 179 ГПК](#). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. Тъй като механизмът на ПТП не е възприет непосредствено от длъжностното лице, същият има материална доказателствена сила досежно отразените в него обстоятелства- местоположение на МПС, настъпилите увреждания по МПС, за които следва да се приеме, че са се осъществили така, както е отразено в протокола. Конкретиката на случая сочи, че констатациите в протокола корелират и с тези на САТЕ и показанията на св. Ц.. Съгласно заключението на САТЕ, налице е пряка причинна връзка между механизма на ПТП и настъпилите вреди, като установеният механизъм на ПТП е идентичен с описания в протокола за ПТП. От показанията на св. Ц. се установява, че същата управлявала л.а. м. “Ф” и при извършване на маневра завои на ляво, управляваният от нея автомобил е бил ударен от навлезлия в съседната лента за движение л.а. м. “О”, извършващ маневра завои на дясно. Съдът кредитира показанията на св. Ц.. Същите са последователни, логични и корелиращи със заключението на САТЕ, отнасящи се до релевантни до предмета на доказване факти и се основават на лични впечатления на свидетелката.

В светлината на изложеното, следва да се приеме, че водачът на л.а. м. „О” е нарушил правилото за движение по пътищата, регламентиращи задължение на водачите на МПС да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, регламентирано в разпоредбата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП- “Водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват”. Неизпълнението на това задължение е в пряка причинна връзка с резултата. В случай, че водачът на л.а. м. „О” бе спазил задължението по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, до удар не би се стигнало.

Във връзка с оспорванията на ответницата следва да се посочи, че тезата на същата не се подкрепя от събрания доказателствен материал. Св. Ж* не е възприел удара, нито поведението на участниците в ПТП преди и по време на удара.

Установена е и причинната връзка между механизма на деянието и настъпилите вреди.

Следващият спорен въпрос между страните е напуснала ли е ответницата местопроизшествието преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. Напускането на ответницата на мястото на ПТП преди идването на органите за контрол на движението по пътищата се установява от съвпадащите си и взаимодопълващите се данни

от събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, събрани чрез Протокола за ПТП и показанията на св. Ц.. В протокола за ПТП е посочено, че същият е съставен в 18,15 часа на 18.11.2018г. и при съставянето му е присъствал единствено водачът на л.а. м. "Ф". В пълна кореспонденция със съдържащите се в протокола данни са показанията на св. Ц., според които непосредствено след инцидента между участниците се появило разногласие относно обстоятелствата, свързани с механизма на деянието и свидетелката се обадила на телефон 112, за което уведомила ответницата, но последната напуснала мястото на ПТП. В обратна насока са единствено показанията на св. Ж*, от които се установява единствено, че по време на присъствието на същия на местопроизшествието ответницата също била там. Свидетелят обаче няма впечатления за поведението на ответницата след като е напуснал мястото на ПТП до идването на органите за контрол на движението по пътя. Съгласно чл. 125, т. 7 ЗДвП, службите за контрол на Министерството на вътрешните работи посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него. Съдът намира, че настоящата хипотеза е именно такава, доколкото между двамата водачи е имало разногласие относно релевантните към механизма обстоятелства и съответно съгласие между водачите е можело да бъде постигнато само чрез изготвянето на двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие (чл. 123, т. 3, б. "б" ЗДвП) нещо, което обаче не могло да се случи предвид напускането на мястото на ПТП от ответника.

Доколкото ответникът не твърди и не доказва да е напуснал мястото на ПТП поради нуждата да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина, поради което и са налице предпоставките за ангажиране регресната отговорност на ответника по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

От същите се установява също, че между участниците в ПТП очевидно е имало разногласия относно обстоятелствата, свързани с него.

В обобщение в случая са налице всички предпоставки от фактическия състав на регресното право на застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност- стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.), напр. решение № 167/ 11.05.2016г. по т.д. № 1869 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.); застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието. В създадената съдебна практика- решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586 / 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667 / 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069 / 2010г. на ВКС, ТК,

II т.о., решение № 115 от 09.07.2009г. по т.д. № 627 / 2008г. на ВКС, ТК, II т.о. и др., е прието, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.); във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.); във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по застрахователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение № 141 / 08.10.2015г. по т.д. № 2140 / 2014г. на ВКС, ТК, I т.о., по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на застрахованото имущество, е възприета практика на ВКС, изразена в решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667 / 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 79 от 02.07.2009г. по т.д. № 156 / 2009г. на ВКС ТК, I т.о., решение № 22 от 26.02.2015г. по т.д. № 463 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069 / 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586 / 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., че застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума.

Обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1- 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т. см. решение по т. дело № 652/ 2009г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/ 2010г., решение № 153/ 22.12.2011г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т. см. постановените решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/2009г., I т.о. "Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказания размер на

претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010г., I т.о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 400 КЗ изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество/ ал. 2/, т. е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009г. на ВКС по т.д. № 627/ 2008г., II т.о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., ТК, постановени по реда на чл. 290 ГПК и представляващи задължителна за съдилищата практика на ВКС. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на повреденото имущество е 4889,21 лева, а ищецът е платил обезщетение в размер 4904,20 лева. Предвид това, на ищеца следва да бъде присъдена по- малката от двете суми- действителната стойност на увреденото имущество, към която следва да се добави и размера на направените ликвидационни разноси пред ищеца в размер на 25 лева. С оглед изложеното, на ищеца следва да се присъди сумата 4914,21 лева.

Доколкото в случая платеното застрахователно обезщетение не е репарирано и причинителя на вредата е имал валидна застраховка "Гражданска отговорност", налице са предпоставките на чл. 500. ал. 1, т. 3 КЗ и за ответника е налице пасивна материална легитимация.

Изложеното обуславя извод, че предявеният иск е основателен до сумата 4914,21 лева, като над посочената сума до сумата 4929,20 лева предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен.

Относно разноските:

При този изход на делото право на разноси имат и двете страни.

Относно разноските на ищеца:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноси по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Ищецът е направил разноси в размер на 647,17 лева(от които разноси за платена държавна такса в размер на 197,17 лева, депозити за възнаграждение на свидетел в размер на 50 лева, на вещо лице в размер на 300 лева и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева). Искането за присъждане на разноси своевременно и

ищецът е представил доказателства за действителното извършване на разноските, поради което на същия следва да се присъдят направените в първоинстанционното производство разноски.

Съобразно уважената част от иска на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 645,20 лева.

Относно направените от ответницата разноски:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК, ответникът има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. В настоящото производство ответницата е направила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Ищецът е направил (макар и непрецизно формулирано) възражение за прекомерност на адвокатското възражение на процесуалния представител на ответницата.

Основният критерии при преценката за това дали размерът на адвокатското възнаграждение е справедлив и обоснован е фактическата и правна сложност на делото.

Фактическата сложност на едно производство се определя както от наличието на множество факти, които следва да се установят, така и от спецификата на доказателствените средства, които се използват, за да се установят релевантните обстоятелства или от предмета и обсега на доказване, включително когато последното се провежда по индиции.

Правната сложност на гражданското производство е обусловена от приложимостта на релевантната правна уредба на материалните правоотношения. Когато приложимият закон е уреден в юридически актове от различен ранг, респ. в законодателство, което е наднационално това само по себе си обуславя правната сложност на делото. Последната може да бъде обусловена и от други фактори, като наличието на множество искове или множество жалби, необходимостта от ползване на специфични производства – напр. при отправяне на преюдициално запитване.

Когато съдът прави преценката си за това, дали едно производство представлява фактическа и правна сложност трябва да се вземе предвид и поведението на процесуалния представител на страната, извършените от него процесуални действия, както и тяхната релевантност за изясняване на делото от фактическа страна, съответно развитата процесуална активност по обосноваване на поддържаната позиция от правна страна. Съдът, като съобрази, фактическата и правна сложност на делото, осъществената защита от страна на адвоката, събраните доказателства, броят на съдебните заседания, счита, че договореният размер на възнаграждението за защита съответства на фактическата и правната сложност на делото и възражението за прекомерност на уговореното възнаграждение е неоснователно.

Съразмерно с отхвърлената част от иска, на ответницата следва да се присъдят разноски в размер на 1,53 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. В. М., с ЕГН *****, да плати на “ЗД Б.И.” АД, с ЕГН *****, сумата 4914,21 лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение за вреди на м. “Ф”, м. “Ф”, с рег. № *****, настъпили в резултат на застрахователно събитие- пътнотранспортно произшествие, настъпило на 18.11.2018г., в гр. С, в резултат на виновното и противоправно поведение на Р. В. М., чиято гражданска отговорност е застрахована от “ЗД Б.И.” АД по договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилиста”, за който била съставена застрахователна полица № BG/ 02/ *****, за което пред “ЗД Б.И.” АД е образувана щета № щета № *****, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба- 05.12.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, като

ОТХВЪРЛЯ превения иск в частта над сумата 4914,21 лева до сумата до сумата 4929,20 лева.

ОСЪЖДА Р. В. М., с ЕГН *****, да плати на “ЗД Б.И.” АД, с ЕГН *****, сумата 645,20 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, съобразно уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА “ЗД Б.И.” АД, с ЕГН *****, да плати на Р. В. М., с ЕГН *****, сумата 1,53 лева, представляваща направени пред настоящата инстанция разноси, съобразно отхвърлената част от иска, на основание, чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____